

ἐκ τῆς μετὰ πολλῶν ἀναστροφῆς. Τὸ μέλαν τῶν ἐνδυμάτων χροῶμα καθιερωθὲν ὡς χροῶμα ἐπισήμου ἀμυρίσεως οὐδ' αὖθις ἀρμόζει εἰς τὸν μαθητὴν. καθὼς ἄσημον βιοῦν τα βίον· αἱ δὲ ἐπισκέψεις αὐτοῦ ἐν ἡμέραις ἐορτῶν φέρουσιν ὅπως οἰκογενειακὸν χαρακτήρα. Αἱ στενακί σκελέκι (πανταλόνια) αἱ ὑπὸ ἐνίων μαθητῶν φερόμεναι εἶνε οὐχὶ μόνον ἀνθυγιειναί, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀναιδεῖς· ἄπορον δὲ πῶς οἱ γονεῖς αὐτῶν καὶ οἱ λοιποὶ συγγενεῖς, οὓς ἐπισκέπτονται οἱ δίκην σχεινοβλατῶν ἐνδεδυμένοι οὗτοι νέοι δὲν ἀπαγορεύουσιν αὐτοῖς νὰ φέρωσι τοιοῦτου εἶδους σκελέας ἢ ἐν ἀποτυχίᾳ δὲν ἀπαγορεύουσι τὴν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν εἴσοδον. Ἰκανὸν καὶ τοῦτο φάρμακον πρὸς ἄρσιν τοῦ ἀ τ ο π ο υ τούτου.

Αἱ χειρίδες (γάντια) ἐν γένει οὐδένα λόγον ἔχουσιν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μαθητοῦ καὶ μόνον κατ' ἐμὴν ἀντίληψιν χρησιμεύουσιν ὡς σύμβολον ἀμελείας· ὁ μαθητὴς ὁ φέρων χειρίδας λέγει μόνος του «εἶμαι ἀμελής.» Ὁ ἀρσεσκόμενος εἰς τὸν τίτλον τοῦτον φερέτω χειρίδας.

Τὶ δὲ νὰ εἴπη τις περὶ τῶν διαφόρου πάχους χρυσοῦν ἀλύσεων, τῶν ὠρολογίων καὶ τῶν δακτυλίων τῶν μαθητῶν; Τοῦ μεγάλου τούτου ἀτόπου τὴν εὐθύνην ὑπέχουσιν οὐχὶ οἱ μαθηταὶ ἀλλ' οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν οἵτινες ἀντὶ νὰ λυβανῶσι παρὰ τῶν τέκνων καὶ ἀνεψιῶν αὐτῶν δῶρα τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους, δίδουσιν αὐτοῖς τοιαῦτα· ἀντὶ δὲ βιβλίων ἢ λιλιῶν πρὸς σπουδὴν χρεωδῶν, δωροῦνται αὐτοῖς ὠρολόγια πολυτίμα μετὰ βραχιῶν ἀλύσεων, δακτυλίους, πόρπας ἀδακντοκολλητοὺς διὰ τὸν λαιμοδέτην αὐτῶν κτλ. τὸ δὲ χερίστον πάντων καὶ χρηματὰ ἀφθονα, ἄπερ εἰς χεῖρας νέου ἀπίρου καὶ οὐδεμίαν ἔχοντος τούτων ἐπαίγουσαν χρεῖαν γίνονται ὁ φοβερός προαγωγὸς εἰς πᾶσαν ἀσωτείαν καὶ διαφθοράν. Ὁ καλὸς μαθητὴς δέον νὰ προσφέρῃ τοῖς γονεῦσι καὶ συγγενέσιν αὐτοῦ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους ἢ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐορτῆς αὐτῶν ὡς δῶρα ἰχθυογραφήματα ἔργα

τῶν χειρῶν του, ἢ ἐπιστολὰς συγχαρητηρίους καλλιγεγραμμένας καὶ ἐκφραζούσας τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ ἐπὶ ταῖς μερίμναις καὶ ταῖς δαπάναις ταῖς καταβλημέναις πρὸς τελείαν αὐτοῦ μόρφωσιν.

Χ Η Κορύλλος

Εἰς τὸ φεύγον ἔτος

Πόσα παρῆλθον ἔπος σὺ, καὶ πόσα μέλλου ἔτι ν' ἀφανισθῶν διὰ παντός εἰς χάος ἀφανείας!

ὦ ἔτος, πόσα ἔτη ἀναπολόμην εἰς τυχῆ μετὰ παλμῶν ἀνίας!

Παρῆλθον καὶ παρέργεσαι, πλὴν εἶναι, φεῦ, πολλὰ καὶ εἶν' ἀναγκαῖον εἰς ἀμάρτυρον ἢ πανάμαρτον λήθη.

Ἐπίτην, φεῦ! πόσα πλήθη πικρῶν συλλογιζόμενοι δὲν στένομα ἀπειράκις!

ὦρας καὶ ὄρας νῦν ζωῆς, ὦ ἔτος, πλέον ἔχεις ὁδεύεις πρὸς τὸ μηδένος τὰς ἀγανεῖς ἐκτάσεις·
καὶ ἐν ᾧ πτερόεν τρέχεις πρὸς τὸ κενόν, εἰς ἀλγεῖνὰς βυθίζομαι ἐκστάσεις . . .

Ἄρά γε, εὖτω καὶ ἡ ζωὴ δὲν φεύγει στιγματῶς . . .
Δὲν εἶναι ἄρα, ὥσπερ σὺ, καὶ τῶν θνητῶν ὁ βίος . . .
Δὲν εἶν' ἄρα νυμφίος καὶ δι' ἡμᾶς αἰώνιος . . . ὁ τάχος ὁ μοιραῖος ! . . .

Τὸ ἔτος, ὅπερ σήμερον γεγραμὸς ἐκπνέει.
δὴν μᾶς ὀθεῖ πρὸς τὸ μηδὲν ἐν ἔτι λάθρα βῆμα ; . . .
καὶ μετ' αὐτοῦ θρομαῖοι δὲν βαίνομεν πλησίον πρὸς τὸν σκοπὸν, τὸ μνημα ;

Τὰ ἔτη, φεῦ ! παρέργονται γοργόπτερα καὶ σβύνουν· ὡς σβύνει καθεὶ πόθος μας, καθεὶ γὰρ καὶ ὀλιψίς . . .
Καὶ μόνον, μόνον τύψεις καὶ ἀναμνήσεις ἀλγεῖνὰς ἐνθύμιον ἀγῆνον ! . . .

Πετᾶς, ὦ ἔτος, 'ς τοῦ κενοῦ βυθίζεσαι τὸ γάσμα.
Πλὴν, ἐπὶ τοῦ φερίστου σου γεννᾶται ἔτις νέον.
Καὶ, πρὶν σβέσθῃ τὸ ἄσμα τὸ τρέμον εἰς τὰ χεῖλη μου, παῖδα γεννᾶς ὠραῖον . . .

Κι' ἡ αἰωνία μηχανὴ εἰς ἰδρὰ ἀνανεοῦται· καὶ ἑαυτὴ διτρεκῶς ρόμην. Ζωὴν προσθέτει, ὅσῳ πετῶν τὰ ἔτη.
Ὁ τάλας μόνον ὁ θνητὸς διὰ παντός νεκροῦται ! . . .

ὦ, φεῦγε, ἔτος· μὴ ἀργεῖς, ἐκεῖ σὲ ἀναμένουν φίλοι γονεῖς σου, συγγενεῖς, προπάτορές σου τόσοι . . .
ὦ, σπεῦσον· σὲ προσμένουν ἰδὲ πῶς ὑπερήφανοι· φαιδροὶ σὲ χαριετώσι ! . . .

Εἰς τὸν βραχὺν σου, πλὴν, ἐδῶ σ' ὀραίζω, ἔτος, βίον·
ἐξ ὅσων εἶδες εἰς τὴν γῆν, οὐδὲν οὐδὲν μὴ εἴπης . . .

Φεῦ, μετὰ πόσης λύπης

ὅα τὸ ἀκούσουν οἱ ἐκεῖ! . . . κ' ἢ λήθ' εἶναι μνημεῖον!

Ἀθήνησι, 31 Δεκεμβρίου 1888

Ἔ. Π. Φ.

Ο ΠΑΚΕΝΔΥΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν τέσσαρα Ρωσικὰ συντάγματα ἦσαν ἐστρατοπεδευμένα ἐπὶ ὀμαλοῦ καὶ ἀμμόδους ἐδάφους παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Φιλανδίας, οὐχὶ μακρὰν πόλεως τινος παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Νέβα κτισθείσης καὶ λαβούσης τὸ ὄνομα Πετρούπολις. Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ καὶ οἱ ἄνδρες μετὰ τὸ πέρασ κοπιωδῶν ἀσκήσεων καὶ ὁδοιποριῶν ἠτοιμάζοντο νὰ ἀναπαυθῶσι.

Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐτύγχανον ρωμαλέοι, καὶ ὅμως τὸ παράστημα αὐτῶν οὐδὲν τὸ στρατιωτικὸν ἐνεῖχε. Ραθύμως καὶ ἀδεξιῶς κινούμενοι ἐχειρίζοντο τὸ τουφέκιον, ὥσει ἦσαν συνειθισμένοι μᾶλλον εἰς τὸ ἄροτρον καὶ τὴν δικάλλαν παρὰ εἰς τὰ ὄπλα τοῦ πολέμου.

Ἐν τούτοις μεθ' ὅλον τὸ ἀγροῖκον καὶ ἀπαιδευτον αὐτῶν οἱ ἄνδρες οὗτοι ἔμελλον μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν νὰ δώσωσιν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Σουηδίας Κάρολον, ὅστις ἐφημιζέτο τότε ὡς ὁ ἀνδρείότερος στρατιώτης τῆς ὑψηλίου, τοιοῦτον μάθημα, οἷον οὐδ' αὐτὸς οὐδὲ ὁ στρατὸς του εἶχον ποτὲ λάβει παρὰ τῶν Ρώσων. Εἰς ἣν ὅμως θέσιν εὐρίσκομεν αὐτοὺς ἤδη, οὐδὲν ἐκέκτηντο προτέρημα δικαιολογοῦν τὴν μετέπειτα φήμην των· ἀναμφιβόλως τοιαυτὰ τινὰ διελογίζετο ὑψηλὸς τις ἀνὴρ τὴν κόμην ξανθὸς καὶ Ρωσικὴν φέρων στολήν, ὅστις μὲ τοὺς βραχιόνας ἐπὶ τοῦ εὐρέος του στήθους ἐσταυρωμένους, καὶ μὲ εἶρον μεϊδιάμα ἐπὶ τοῦ προσώπου του πικρετῆρει στρατιώτης τινὰς ἀνάπτοντας πῦρ.

«Τί ἐξικίρτοι ἄνθρωποι! ἀνεφώνησεν εἰς ἐφελκρμένην Ρωσικὴν «κχι θέλετε νὰ

σας λέγουν στρατιώτας, ὅταν μόλις δύνασθε νὰ διακρίνητε τὸ κοντάκι τοῦ ὄπλου ἀπὸ τὸ στόμιον καὶ δὲν ἤξευρετε ν' ἀνάψητε μιὰ φωτιά! Τὰ κατορθώονε καλλίτερα εἰς Σιλεσιάν, ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη.»

«Ἄφρον λοιπὸν ὁ τόπος σας εἶνε καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας διατὶ δὲν ἐκάθησο ἐκεῖ!» ἠρώτησέ τις Ρώσος νεοσύλλεκτος σοβαρῶς.

«Διότι» ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ Σιλεσιανὸς «χρησιμεύω ἵνα κάμω σας τοὺς τεμπέληδες στρατιώτας, πράγμα πολὺ δύσκολο.»

Ὁ νεοσύλλεκτος μὴ θελήσας νὰ ριψοκινδυνεύσῃ δι' ἀμέσου ἀπαντήσεως ἠρέσθη ὅπως ψιθυρίσῃ τι μεταξὺ τῶν ὁδόντων του, διότι ὁ Σιλεσιανὸς οὗτος ὀνόματι Μιχαὴλ Κράτς ἦτο εἰς ἄκρον φίλερις, καὶ πᾶς ὅστις ἐπειράτο νὰ συζητήσῃ μετὰ τοῦ μεγάλῃν ἰσχὺν κεκτημένου τούτου ἀνδρός, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν κόπων του ἀπήρχετο μὲ τὴν κεφαλὴν συτετριμένην.

Ἐνῶ ὁ Κράτς φουάττων εἰσέτι δὲν εὐρισκέ τινα, καθ' οὗ νὰ ἐκσπάσῃ τὴν ὀργὴν του, μικρὸς τυμπανιστὴς φέρων ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος καὶ λίαν βαρὺ εἰς τὰς χεῖράς του προσέκρουσε διερχόμενος ἐπ' αὐτοῦ Ὡς ἀστραπὴ ὁ Μιχαὴλ ἐτραφη καὶ κατέφερε κατὰ τοῦ δυστυχοῦς παιδίου λάκτισμα, τὸ ὅποῖον ἐκύλισεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εἰς τὴν θέαν δὲ τοῦ χυνομένου ἤδη πολυτίμου ὕδατος, τὸ ὅποῖον μετὰ κόπου εἶχε φέρει, ὁ παῖς ἤρξατο ὀλολύζων.

Ὁργίλος ψιθυρὸς διέδραμε τὸν ὄμιλον τῶν Ρώσων, οὗς ὁ Σιλεσιανὸς στραφεῖς ἠτένισεν ἀγρίως.

«Διατὶ μουρμουρίζετε, σκύλοι; Ἐὰν ἔχητε νὰ μοι εἴπητέ τι, εἰπέτε το μεγαλοφώνως. Ἐπρεπε, νομίζω, νὰ γνωρίζητε, ὅτι εἰς τίμιος Σιλεσιανὸς ἀξίζει ὅσον εἶ ἀπὸ σας.»

«Εἶσαι ἐντελῶς βέβαιος περὶ τούτου;» ἠρώτησεν ἐκ τῶν ὀπισθεν φωνή τις ἐντόνως.